

ରୂପାଇଯାଃ-ଇ-ମଙ୍ଗନ ମୁନତାସୀର

ଏତିଥ୍

ରଂବାଇ—୧

ଆମାର ଏକନଜରେ କବୁଳ ହଜ, ଆରେକ ନଜର ବ୍ୟଭିଚାର,
କୋଣ କାଜି ହାୟ କରବେ ଆଜ, ଦୁଇ ନଜରେର ଏ-ବିଚାର!
କାଜି ହୟତୋ ଆପନ ଗୁଣେ— ମୁଖ ଲୁକୋବେ ପେଯେ ଲାଜ!
ଦୁଇ ନଜର ତୋ ସମାନ ତାଲେ— ପାପପୁଣ୍ୟେର ଭାଗୀଦାର!

ରଂବାଇ—୨

ସୈରାଚାରେର ଖେଳନା ହଲାମ, ଦେଖି ହଲାମ ବୃଥା ସାଁଇ,
ପରଜଣ୍ଯେ ଆମି ଯେନ କୁକୁର-ଜନମ ଫିରେ ପାଇ,
ଆମାର ଦାଁତେର ବିଷେ ଯେନ ସୈରାଚାରୀ କୁକୁର ସବ—
କୁକୁର-କୁକୁର ସପ୍ଳି ଦେଖେ— ଲାଲ କୁକୁରେର ଦରଜାଯ !

ରଙ୍ଗବାହି—୩

ଗୁନାହ କରଲେ ଦୋଷ କୀ ତାତେ ଗୁନାହର ବୋବା ବେଶି ହେବ,
ତୁ ମି ଆମାଯ ମନ୍ଦ ବଲୋ— ମନ୍ଦ ବଲେ ବଲୁକ ଲୋକ,
ହାଜାର ଗୁନାହ ପୁଣ୍ୟ ହବେ ତଓବା ଶେଷେ ବେରସିକ,
ଫିରେ ଆସାର ଦରଜା ଖୋଲା— ଖୋଲା ଯଦିନ ଗୁନାହର ଚୋଥ!

ରଂବାଇ— ୪

ଆମାର ସକଳ କାଜେର ମାଝେ ବଧିର ବ୍ୟାଟା ରଯ୍ୟ ଝୁଁକି,
ବେଖବର ଏହି ଖିଡ଼କି ଭୁଲେ ଅନ୍ୟ ଘରେ ଦେଇ ଉଁକି ।
ଭେତର ଥେକେ କାନାହରି ଦେଖତେ କିଛୁଇ ପାଯ ନା ହାୟ !
ଦେଉଡ଼ି ଖୁଲେ ମନ-ଦୁଯାରେ ଇଚ୍ଛେ ହଲେଇ ଯାଇ ଢୁକି !

ରଂବାଇ— ୫

ଆମି ନାକି ପାଗଲ ହଲାମ, ନଜଦ କିଂବା ହେଜାଜେ—
ମଜନୁ ସଦି ନା ହବୋ ତୋର, ସ୍ଵାଦ ପାବ କି ଏ-କାଜେ?
ମଧୁ-ହାଓଯା ବୟ ସଦି ତୋର ଲାଇଲି ପ୍ରେମେ ମଜେ ଦିଲ,
ବୃଥା ଶୁଦୁଇ ଜୀବନ ପାଓଯା— ବୃଥା ପାଗଲ କେ ସାଜେ!

ରଙ୍ଗବାହି— ୬

ପ୍ରେମ-ନଦୀଟାର ଦୁ-ପାଡ଼େ ଦେଖ, ଘାସ ଜମେହେ ବଡ଼-ବଡ଼
ଜାନୀ ବଲେ— ଶୂନ୍ୟତାକେ ବୁକେର ଭେତର ଜାପଟେ ଧର ।
ପାଖି ଯଦି ଯାଯି ଉଡ଼େ ତୋର— ତତ୍ତ୍ଵକଥାର ବେଶ ଧରେ—
କେନ ଶୁଦ୍ଧୁଇ ତର୍କବାଜି, କିଛୁ ସାଧନ କର ଜଡ଼େ !

ରଙ୍ଗବାହି— ୭

ଓ ବକୁଲେର ପାପଡ଼ି-ପାଖା, ବୃଥା ହଲୋ ଜୀବନ ତୋର,
ଆମାର ପ୍ରିୟା ସାଧୁ ବଟେ, ଆମି ଯେ ତାର ବସନ ଚୋର ।
ଯଦି ଆମି କାରାଗାରେ ଯାବଜ୍ଜୀବନ କରି ପାର,
ଆମାର ଚୋଖେ ଆଲୋ ଏଲେଓ, କାମେର ଚୋଖେ ରବେ ଘୋର !

ରଂବାଇ— ୮

ମଧୁ କି ଆର ମିଟିରେ?
ଯେମନ ପ୍ରିୟାର ଦୃଷ୍ଟିରେ!
ଯାର ଆଛେ ଏହି ପ୍ରେମେର ଜାମିନ—
କୀ ହବେ ଫୁଲ-ବୃଷ୍ଟିରେ!

ରଂବାଇ—୯

ଆଶେକ ଯଦି ମାଣୁକ ଚେନେ, ଜଗଃ ଚେଲା ଦାୟ ବା କୀର୍ତ୍ତି !
ଆତ୍ମାକେ ଠିକ ଶୂନ୍ୟେ ତୁଲେ— ବୁକେର ଭେତର ଦେ ଝାଁକି
ସର୍ଗ ବଲିସ— ନରକ ବଲିସ— ସବ ଜଳସାର ଶାହେନଶାହ ସେ
ତୁମ୍ଭର ଦରଗାୟ ଶିରନି ଦେ ତୁଇ— ନଇଲେ ଯେ ତୋର ସବ ଫାଁକି !

ରଂବାଇ— ୧୦

ସୋମେ ବଲେନ— ରୋମେ ବଲେନ— ସବ ପ୍ରେମେରଇ ଏକଇ ଖେଦ
ପ୍ରେମକେ ତଥନ ବିରହ ବଲି— ସଥନ ପ୍ରେମେର ବାଡ଼େ ମେଦ
ଏମନ କରେ ବିଶାଦ ଏଲୋ— ପ୍ରେମ-ନଦୀର ଓଇ ଦୋଳ-ଜୋଯାରେ
ପ୍ରେମେ ସଥନ ତୁଫାନ ଆସେ— ତଥନ ବଲି— ବିଚ୍ଛେଦ!

ରଂବାଇ— ୧୧

ମନେର ମାନୁଷ ସବ ମରେଛେ, ଏଥିନ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ବିରାନ
ରଙ୍ଗଶାଲାର ପ୍ରିୟା ଆମାର, ଖୋଲୋ ତୋମାର ସବୁଜ ପିରାନ
ଇଶକ୍ ନଦୀତେ ଜୋଯାର ଏଲେ ତତ୍ତ୍ଵକଥା ଚାଇ ନା ଆମି
ଚାଇ ଯେ ଶୁଦ୍ଧ ମଥମଲେର ଓହି ଶରୀର ଚିରାନ!

ରଙ୍ବାଇ— ୧୨

ପ୍ରେମିକା ମନେ ରାଖେ କିଛୁଦିନ, ସତଦିନ ଶରୀର ତାର ଭେତର ଥେକେ
କାମଡ଼ାଯ

ଯେମନ ଏକଟି ପୋଯାତି ଗାଭିକେ ତାଡ଼ାଚେହେ ଏକଟି ସୁଠାମ ଦାମଡ଼ାଯ
ଅଥଚ, ତୁମি ଆଜଣେ ଡାକୋ ନୀରବେ-ନିଭୃତେ
କାରଣ, ଆମି ମିଶେ-ଛିଲାମ ତୋମାର ଜରାୟୁର ଚାମଡ଼ାଯ

ରଙ୍ଗବାହୀ— ୧୩

ପାଠଶାଳାତେ ସାବ ନା ଆର ପଣ୍ଡିତ ବଡ଼ଇ ତତ୍ତ୍ଵବାଦୀ
ଆମାର ଏମନ ହାତିଟା ଚାଇ— କାମେ ଭିଷଣ ମନ୍ତ୍ର-ମାଦି
ରସ ଛାଡ଼ା କି ବହୁ-ଖାତାତେ ଦାରୁଣ ନେଶାର ସ୍ରାଗ ଆସେ
ରସେର ଜୀବନ ପେତେ ହଲେ କେ ବଲେ ନେ— ଶର୍ତ୍ତ ଶାଦି

ରହ୍ବାହୀ— ୧୪

ଅନ୍ଧ ଲୋକେ ବଲେ ଭାଲୋ— ଛାତିମ ଫୁଲେର ବୁନୋ ବାସ
ଖରାର ସମୟ ଧାନେର ଖେତେ ଉନ-କାଜେ ଦୁନୋ ଚାଷ
ବଧିର ଯେ ଜନ, ସେ ଶୋନେ ନା— ଡାକଛେ ତାରେ ଉଜାନ ନଦୀ
ନା ଦେଖେ ତୁହି ପ୍ରେମେର ସରପ— ନିଜେଇ ଡାକିସ ସର୍ବନାଶ